

Július 17. csütörtök. Még bemelegyek a munkahelyemre, de ebéd után már otthon készülődöm én is az éjjeli indulásra. Az idő büntet, zivatarok, felhőszakadások váltják egymást. 23.30: eljött az idő, mi motorosok gyülekezünk, kedvünk nem felhőtlen, mert még mindig esik.

Július 18. péntek. Éjfélkor tankolunk az autópálya mellett, majd a szakadó esőben a pályát választjuk. A vakszerencsében bízva – mert az esőben semmit sem láttunk – és az adrenalintól hajtva tesszük meg az első 150 km-t. Kecskemét magasságában már nyoma sincs víznek. Szegednél tankolunk, a határt Tompánál lépjük át, hallgatva a média tanácsára. Itt vár ránk a társaság másik fele autóval. Hosszú, viszonylag monoton ~ 1200 km-es út vár ránk. Újvidéken át autóúton vezet utunk, napfelkeltére érünk el Belgrádig. Utunkat csak a tankolások idejére szakítjuk meg, és hogy végre megszabadulhassunk az esőruhánktól.

Viszonylag jól haladunk, a fizetés útszakaszokon a rendőri jelenlét nem számottevő, vagy időben levil-

logják a szemből jövők. A fizetőkapuknál dinárral és vele egyenértékű euróval is lehet fizetni (5-5-13 euro a három kapunál) – MOL, OMV – kulturált módon lehet tankolni, kártyával fizetni és mosdót használni, bár a barátnők elmondása szerint a másik rész mindig peremig volt... Másik komoly ráébredés volt, hogy a tankolt 95-ös erőleves ~330 forintra jött ki. De hát motorozunk vagy spórolunk?! A Nis fele menő autópályán sok gondunk nincs, komoly tempót diktálhatunk, a forgalom viszonylag gyér. Szófia fele vesszük utunkat, mikor a Nisnél véget érő pályáról lehajtunk. A bolgár határig tartó szerb út talán a túra egyik legszebb része, és sehogy nem lehet annyira élvezni, mint a motor nyergéből! A völgyben végigfutó út egyik oldalán zugokkal kanyarog egy hegyi patak, az út melletti sziklák 4-500 méterre magasodnak a fejük fölé. És hosszabb-rövidebb alagutak, mint a Garda-tó partján.

A szerb-bolgár határ előtt még tankolunk, egy nagyobb szusszanunk, utasaink is nyújtóznak. Moto-

rosként megússzuk a 2 eurós fertőtlenítési díjat és az 5 eurós útdíjat sem hajtják be tőlünk. Ismét főúton tekergünk, amiket városok szabadnak. Itt komolyabb egy hangyányit a rendőri jelenlét, jórészt tényleg a veszély miatt, a sebességkorlátozott szakaszokon posztolnak. De a szemből érkezők ezt is levillogják.

Elérjük végre Szófiát. A térképen szépen jelölt körgyűrű kb. egy dűlőút minőségével vetekszik.

Komoly útszakaszok jönnek, minőségük irigylésre méltó, bár már 16 órája vezetünk, de ismét rángatózni kezd a csuklónk, és metzeller elefántja is végre megérinti az aszfaltot a kanyarokban. 5-6 óra magasságában érzük el a görög határt. Motorral gyorsan megy minden. A határ utáni szakasz is pazar, én már nem tudok egyensúlyozni a fáradtságtól, és a motor pusztá mozgatása is megerőltető, de ezt nem lehet kihagyni. 1000 km-t mentünk már, de itt az aszfaltból sugárzik az energia.

Kb. még 170 km van hátra, mikor az első görög kútnál tankolunk. A cél az utolsó 21.00-ás komp elérése, ami elvisz minket a szigetre, de a pihenő alkalmával ráeszmélünk,

hogy mivel más időzónában vagyunk az így 20.00!!! GPS elő, megtételhez szükséges út ellenőrzése, érkezés kb. 5 perccel a komp indulása előtt! Már csak zsigerből vezetünk, de az adrenalin ismét segít, még az utasaink is felébrednek mögöttünk, és az amúgy élesre laposodott popsik is kigömbölyödnek. 170 km főúton, falukban, keskeny hegyi utakon.

És akkor az utolsó 30 km-en beérünk a motorosok paradicsomába. Autópálya, 70-es korlátozás a szép ívű kanyarok miatt. Elveszítjük a fejünket. Az elefánt ormánya megint az utat tapizza. Talán egy lehajtott túl is megyünk, kicsit eltévedünk. Az én navigációm mást mutat, mint az autóté. Már csak 6-8 perc a komp indulásáig, és 5-6 km még mindig hátra van! 20.58-at mutat az órák, mikor a barátnőm leugrik mögülem, és a matrózhoz szalad a kompnál Keramotiban (http://www.anethferries.gr/pub/en/tickets/article.aspx?id=324&cid=cat_92), hogy várjanak meg minket. Behajózunk! Megcsináltuk! A komp akár egy luxushajó, siklik végig a 30-40 perces útján.

22.00 – a lábunk és a kerekek megérintik a sziget földjét. Tanakodás, sörvásárlás, aztán irány a szállás. Még 14 km. A hegyi utak felmorzsolják a maradék energiáinkat is, ekkor már több mint 20 órája vagyunk úton. A hegyi utakról megpillantjuk a tagolt partok öbleiben pis-

Egy újabb nyár, egy újabb lehetőséggel. A társaságunk ismét felkerekedett, hogy a szabadságát eltöltse. Idén Görögországra esett a választás. Ismerősöktől kapott biztos tipp alapján szerveztük le a helyet. A sziget kevésbé populáris, mint a többi görög sziget, sokan talán nem is hallottak róla, talán mert mindenki csak fű alatt beszél róla, hogy ne lepjék el ezt is a turisták, minden értékét elvéve a kicsi, szinte érintetlen helynek.

Az utat 3 motorral és 3 autóval tettük meg, de mégsem volt az a klasszikus motoros nyaralás jellege, amikor vándorolsz városról városra. Itt a hangsúly a nyaraláson volt, és igazi teljesítményt a leút megtétele, és a visszaút jelentette, a maga cirka 1200-1200 kilométerével „egy leülésből”. Vagyis nem álltunk meg a szükségesnél hosszabb pihenőkre, a tankolások és az alapvető emberi szükségletek teljesítése után továbbhajtottunk. Összekovácsolódott társaságunk egymást erősítve kívánta elérni célját – és azt hiszem, a pilóták mellett joggal lehetünk büszkék utasainkra: a barátnőinkre, akik a hátsó ülésről tartottak minket ébren. És bizony jó volt a hullámzó tengerrel a háttérben képeket csinálni, amikben ott feszítettek a motorok mellett ők is.

Thassos. Szigete

lákó kisváros tengerparti falukat. Mivel erre az éjszakára nagyobb kalandot szántunk magunknak, mint hogy ágyba vesztegetve aludjunk el, így péntekre még nem, csak szombattól foglaltunk szállást. Ezt az éjszakát a tengerparton „csövezve”, hippy módon akarjuk élvezni. 10 fős társaságunk legurul hát a homokos tengerpartra, letámasztja a motorokat, sört nyit, és felhőtlen mosollyal rogyik le a partra levő nyugágyakra. 1-2 órát bírunk még, nézzük tengert és egymás boldog, de üveges tekintetét. Az elején még zavar a tenger csobogása, Rugó kéri is, hogy kapcsoljam ki, meg néha átgázolnak idegenek a „hálószobánkon”, de pár perc múlva már alszunk.

Július 19. szombat. Reggeli jutalmunk a napfelkelte aranyhíddal. Pár óra múlva már (Skála Potámiában) a Mária-villában mindenki saját szobájában mossa le magát az út porától. Ideiglenes otthonunk jól felszerelt minden tekintetben. Egy szoba 50 euró légkondival, fürdőszobával (még ha 4-en vagyunk is pl. gyerekekkel, pótágyazva).

Délután azért kijön rajtunk a fáradtság, a tengeri fürdőzés után csecsemő módjára alszunk egy olyan igazi nyálcsergőre. Ez alatt megérkezik a második autó is 4 újabb társunkkal, akik a 2,5 éves Panna miatt nem merték vállalni az esti csövezést. Estefelé meglátogat minket Ágnes (mailto: info@agnes-thasos.gr), aki a kapcsolatunk volt a szigeten. Neki külön fóruma van és segít szállást szerezni az ide látogatóknak, és útbaigazítást ad a sziget érdekességeiről.

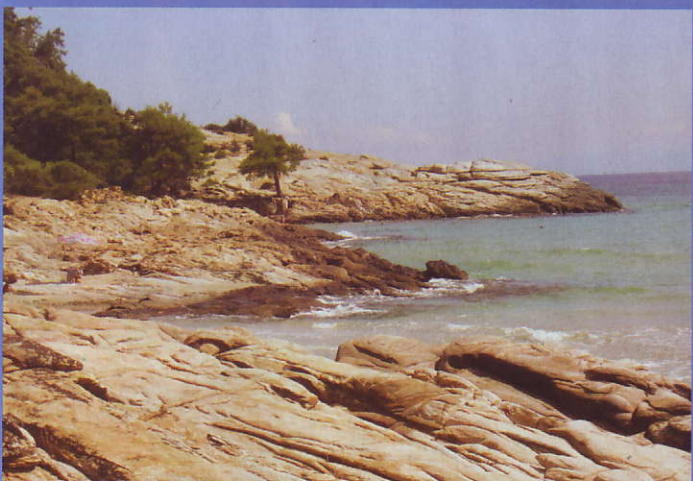
Július 20. vasárnap. Az űrszekek védőpajzsának teljesítményével vetekedő naptejjel vonulunk le a

strandra, és töltjük el a klasszikus dögös napot. Estére így is remek aranyalatait szerezzük meg a pirosnak. Eldöntjük, hogy ez volt az utolsó „strandolás” alkalom. Délutánra befut a 3. autó, hozza a kényelmes motorosok csomagjait is. Így végre nem csak egymással cserélhetünk alsóneműt. Mindenki egymás után bérli a robogókat. Természetesen mi se kivételünk, váltunk át a „lélekvesztőkre”, többéves fogadalmunkat vagyunk kénytelenek megszegni, és sorbanpólóban ülünk a nagymotorra, a lámpák tovább fokozzák ezt strandpucsockal.

Július 21. hétfő. 8 óra, nagyon korán van. 4 robogó, 3 motor, 1 autót vágnak neki a piac felderítésének. Innen felmászunk egy hegyi falucskába, és árnyékot adó öreg fák alatt jégkávával frissítjük magunkat. Aztán a tervet egyhangúan elfogadva körbemotorozzuk a szigetet. Változatos partszakaszai minden kilométeren újra és újra elállítják a lélegzetünket. A robogós-kétszemélyes tempó alkalmas a menet közbeni fotózásra is. A fűtő körben kb. 100 km, csak kanyarokból áll, akár a mennyországban. Itt senki nem siet és nincsenek ellenségeid az utakon csak te magad.

Július 22. kedd. A szirének menedéje van ma kitzüve célként.

Megint korán, 9 körül indulunk, hogy elkerüljük a nagy meleget. Az eligazítás ennyi: főút, zöld tábla: sirén bungalow, itt földút, mentek a motorral-kocsival, amíg tudtok, utána gyalog. És hogy hova érünk?

Próbálnám leírni, de nincs rá igazán jó szó. A tengerpart szikláit lépcsőzetesen lemunkálták, talán még az ókorban. És egy mesterséges, de mégis varázslatos „medence”. 16-an, de egyedül vagyunk. Mintha mi fedeznénk fel. A víz tiszta, a nagyobb hullámok a lenti peremen átcsapva néha friss vízzel töltik fel. Körben a széle lépcsőzetesen emelkedik, bátorságtól és örültségtől függően lehet választani magasságot az ugráshoz. A legmagasabb kiszögellés 8-9 méter.

tól függően lehet választani magasságot az ugráshoz. A legmagasabb kiszögellés 8-9 méter.

Július 23. szerda, a hajókirándulás napja. Szinte ekkor találkozunk csak magyarokkal. A hajón a kiszolgálás remek: reggeli frissítők, péksüti. Délben szuflaki. A program változatos: ugrálás a hajó tetejéről, zsebpecázás, búvárkodás, és érdekes partszakaszok, márványbánya megtekintése a tengerről.

Július 24. csütörtökön friss információkkal felszerelve a Paradiso partszakaszra hajtunk. Sziklás és homokos. Mindenkinek tetszik. Néhányan elindulnak az instrukciók alapján kagylót szedni és szigonyyal

halat lőni. Azért biztosra mentünk: reggel a halasnál friss halat vettünk. A sziklák tökéletesen alkalmasak arra, hogy a hozott faszénen megsüssük a kagylót, és a halakat.

A tenger hullámfürdője után nekivágunk a sziget vízésésének megkereséséhez. Elhagyjuk az utolsó lakott települést, még a TAVAT megtaláljuk, de utat tévesztünk a motorokkal és 15-20 km-t krosszozunk a túramotorokkal az erdőben. Találunk egy márványbányát és még újabb 100 métert emelkedünk felfelé. Mi vízésést nem találunk, de ismét felfedezőnek érezve magunkat fényképezzük a festői tájat a naplementével.

4-en hazaindulunk, de az emelkedőn lemaradt robogások több szerencsével járnak, és meglelik a vízésést, bár így csak este 10-re érnek haza.

Július 25. péntek. A pihenőnap. Szabadfoglalkozás, délig lustálkodás, ajándékvásárlás. Délután a kisgyerek adta alibin felbuzdulva a tengerparton homokvárépítésbe kezdünk. Úgy véljük jól sikerül, mert csodájára járnak. Utolsó délután felfedezzük a banánost. Bár a tulaj már zárna boltját a rossz idő miatt, megessük rajtunk a szíve, mivel ez az utolsó lehetőségünk az extrém marhaságra.

Július 26. szombat. Az első autó 7-kor indul, de mi 14-en csak a tízórás kompot érjük el. Úgy 11 körül kezdődik el az újabb maratoni 1200 km-es út. Az első szakasz már idefele beopta magát a szívünkbe a hegyek között kanyargó autópályával. Kicsit elragadtatjuk magunkat és élvezzük, ahogy rabul ejt az út. Majd később magunkra öltjük a kedvenc esőruhánkat, és ebben leszünk kénytelenek lemotorozni a hátralévő 1000 km-t a folyamatosan fejtett tornyosuló esőfelhők miatt. A hazaút sem lesz unalmasabb, de már kicsit elcsigázottabbak vagyunk, és a bolgár főutak eléggé megviselik az idegrendszerünket. A szerb autópályán is jól haladunk, bár a 150-160-as

tempók a lobogó esőruhában fárasztóvá válnak a csupasz motorokon. Belgrád előtt kiállunk tankolni, és ekkor leszakad az ég. A pályán való haladás kicsit rémálommá válik. A felhőszakadásban hiányzik az ablaktörő a bukóról, és a sokasodó szurokesíkokon is táncol a motor, a sávváltások sem hiányoznak annyira. Már csak párszáz kilométer van hátra, az út is szárad, de már az éjjel fáradtsága tör ránk.

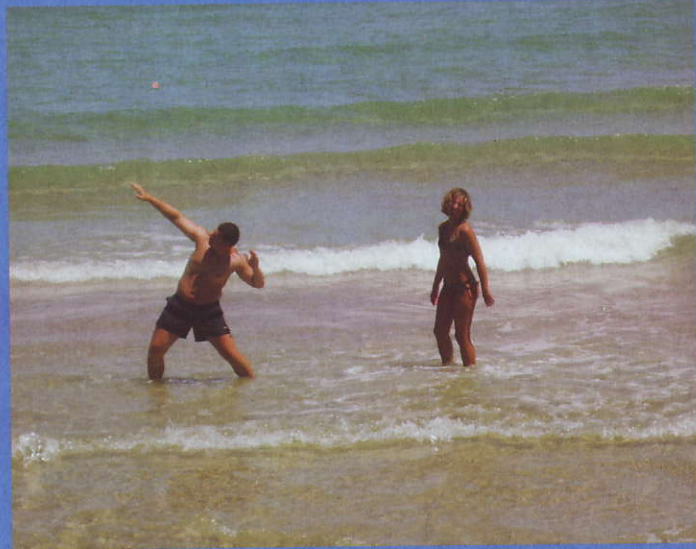
Július 27. vasárnap. Hosszú és monoton az autót a határig. Bár az első autótól kapunk infót a röszei káoszról, mi figyelmen kívül hagyjuk. A határon 3 km-es sor vár, és 10 perces megbeszélés alatt 1 autót nyit haladunk előre. Mi motorosok már nem vagyunk hajlandók a tompai kitérőre, így pofátlanul a sorok mellett előremotorozunk, és beállunk a márodi autó mögé az útlelvizsgáltnál.

A magyar határnál megismételjük a műveletet. Így is kb. 20 percünkbe kerül, mire átérünk. Még Kecskemét magasságában egyet tankolunk, és szusszanunk egy utolsót, majd a felszállási sebességet megközelítve száguldunk haza. Kb. hajnal 4-kor kerül a motor garázsba ~2850 km-rel a számlálójában.

Mindannyiunknak megfordult a fejében, hogy haza sem jövünk, nyitunk ott a parton egy lángosost. Az igazi értéke a szigetnek csak akkor ébredtünk rá, mikor ismét bekapcsolódtunk a hazai rohanó világba.

Gondolkodtam rajta, hogy vajon írjak-e erről a nyaralásról. Ez a sziget még nincs tele turistákkal, akik miatt mindig átváloznak az ilyen helyek. És jó lenne még visszatérni erre a szigetre. De szerencsére van még mentőötlet a görög szállásadóktól, ahova csak görögök járnak nyaralni...

Köszönet a résztvevőknek a felejthetetlen élményekért, a szervezésben résztvevőknek, ötletgazdának a fáradozásukért.

Néhány forrás, ami nagyban segítette utunkat, nyaralásunkat:
<http://www.utikalauz.hu/autovalrogorszagba/>
<http://www.thassos.fw.hu/>

Knáb István

A képeket Louise Rotter készítette

